

BLACK POLITICS

Fekete polgárjogi
küzdelem az USA-ban
1945 után :

Fekete politika Marcus
Garveytől Barack
Obamáig

4. RÉSZ

HARC A FEKETE SZAVAZÓKÉRT

A Black Politics tanulmányorozatban kísérletet teszünk az amerikai fekete politika összefoglalására. A téma könyvtárnyi irodalmára való tekintettel áttekintésünk teljességre nem törekedhet.

Az összeállításban a századforduló civil kezdeményezéseitől Obama elnökké választásáig mutatjuk be a főbb fekete politikai követeléseket, ügyeket, képviselőket, és a rájuk adott intézményi válaszokat. Ez utóbbiak a mindenkori amerikai elnökjelöltek, kormányzók kampányait, a közpolitikai javaslatokat, és jogi lépéseket jelenti.

Ezen kívül az elemzések kiegészülnek társadalom és intézménytörténeti adatokkal, illetve néhány kampány, így az 1960-as Robert Kennedy, Jesse Jackson 1984-es és Barack Obama 2008-as elnökválasztási kampányainak részletes bemutatásával.

Kiinduló hipotézisünk, hogy Obama sikere nem választható el az őt megelőző történelmi eseményektől, így a déli rasszista Jim Crow rendszer felbomlásától, az 1930-as évek fekete közösségi kezdeményezéseitől, vagy a politikai szocializációban fontos szerepet játszó egyház kampány-tevékenységétől.

Szükségesnek érezzük azt is bemutatni, hogy voltaképpen nem létezik egységes fekete identitás, hanem egy koronként és társadalmanként nagyon is különböző társadalmi konstrukcióról van szó, amelynek létezik egy külvilág számára létrehozott változata, és sok, alternatív fekete identitás is. Ezen kívül figyelmet fordítunk a fekete politikusok médiabeli reprezentációjára is.

Az elemzések nyitva hagyják azt a kérdést, hogy vajon létezik-e hosszú távon önálló, a két nagy párton kívül egy harmadik politikai erő, amely kifejezetten a fekete szavazók képviseletére jött létre. Ha igen, akkor ez feltehetően beleillik többi rendszerellenes, a két nagy párt politikájával elégedetlen protest politikai tömörülésekbe..

A kiadó bízik abban, hogy a téma tanulmányozása akár a magyar etnikai kisebbségi kérdések megoldásához és integrációs formák kidolgozásához is ötleteket, mintákat nyújthat.

4. rész

Harc a fekete szavazókért : Politikai kommunikáció és kampánystratégiák szövetségi és állami választásokon az Amerikai Egyesült Államokban

A jelölt etnikai háttérének médiabeli fogadtatása az adott elektronikus vagy írott médium etnikai jellegétől függ. A fekete média általában hangsúlyozza a jelölt fekete származást, míg a *mainstream*, azaz többségi fehér társadalomnak szóló ezt igyekszik figyelmen kívül hagyni.

A fekete etnikai származás hangsúlyozásnak egyik oka lehet a jelölt és az adott médium fogyasztóival való közösségérzés megteremtése, vagy annak bemutatása, hogy egy hosszú ideig hátrányos megkülönböztetést elszenvedett közösség tagja milyen fontos politikai pozíció betöltésére kaphat lehetőséget. Inkább a helyi médiára jellemző, hogy hangsúlyozza a jelölt fekete etnika háttérét, míg a hálózati vagy országos médiumok inkább általánosabb jellegű témával foglalkoznak, és az eltérő műsorstruktúrából adódóan ritkábban kerül terítékre fekete identitással, politikával foglalkozó műsor. A többségi média elhallgatásának oka lehet a tárgyilagosságra törekvés vagy a rasszizmus vádjának elkerülése.

A kampányüzenetek elemzésénél vagy a választói viselkedés magyarázatakor viszont nagy szerepet kap a jelölt fekete etnikai háttére.

Mivel a fekete bőrszín a legtöbb fehér szavazó tudat alatt összeköti az agresszióval és a bűnnel, a lelki romlottsággal, ezért nagyon fontos a kampánycsapat PR-osainak, hogy milyen módon jelenjen meg a jelölt fekete faji jellege és elkerüljék a vizuális manipuláció lehetőségét. A fekete jelöltnek mindenképpen ajánlatos a faji kérdésekben mértéktartóan nyilatkozni, sőt ha lehet minimalizálni azok előfordulási esélyét, és kerülni kell a választókkal való kommunikációban az interjúk és a sajtótájékoztatók alatt és egyéb párt rendezvényeken az erőteljes megfogalmazást, verbális agressziót.

Ez ugyanis a fehér szavazók számára fenyegető lehet és azzal az elképzeléssel párosulhat, hogy a jelölt megválasztása esetén, bosszúállásra készül a többségi fehér társadalmon a feketék elszenvedett társadalmi sérelmeiért. Tehát a siker érdekében a jelölt kommunikációjának tárgyilagosságnak, nyugodt hangvételűnek kell lennie, viselkedésében és szóhasználatában, kiejtésében a fehér középosztály viselkedési és kommunikációs normáit kell megjelelnie.

De pontosan ezzel ellentétes módon is felhasználhatóak a feketékről alkotott gondolkodási sémák a közvélemény befolyásolására. Ennek az eszköze a szimbolikus rasszizmus, amely sztereotip módon ábrázolja a médiában a feketét egy bizonyos helyzetben vagy egy tulajdonság alapján. Ennek a célja a tudatalattiban meglévő sémák, előítéletek aktivizálása és vizualizálása; viszont az ábrázolni kívánt tulajdonságra csak utal, de nem nevezi meg konkrétan. Ez tulajdonképpen a hagyományos rasszizmust váltja fel, annak kifinomultabb változata. A médiaábrázolás széles skálát ölel fel, de az egyik legelcsépeltebb ábrázolási mód a gettótét, bűnözés, szegénység, rap zene bemutatása fekete szereplők részvételével.

A szavazók mobilizálásában és a politikai diskurzusban egyre nagyobb szerepet tölt be az internet. Internettel 2003-ban a fekete háztartások 36%-a rendelkezett, szemben a fehér háztartások 60%-os lefedettségével [1]. A webes felületek közül leginkább a blog alkalmas a politikai mozgósításra, és azzal az előnnyel is rendelkezik, hogy a híreket saját szemszögből kommentálva megelőzi a *mainstream* média hatását, sőt, gyakran az általa elhallgatott vagy nem kellő figyelemmel bemutatott eseményre hívja fel a közvélemény figyelmét.

Ha a feketék által népszerű blogokat vizsgáljuk, akkor azokat nagyrészt az amerikai politikai rendszer működésére nagyobb rálátással rendelkező, főleg 30-as éveiben járó, egyetemet végzett fekete fiatalok működtetik.

A fekete bloggerek által szerkesztett nagy látogatottságú blogok (pl. *Black Agenda Report*, *Black Political Buzz*) nem felétlenül csak kisebbségi témákról írnak, hanem a híreket, eseményeket aszerint értékelik, kommentálják, hogy annak milyen hatása lesz a fekete közösség életére.

A témák között szerepel az NAACP, a fekete politikusok, az afrikai államokkal való kapcsolatok és kultúra, a munkanélküliség, a hip-hop zene, a diszkrimináció, a fekete egyházi vezetők homofóbiája, a bevándorláspolitika, a börtönviszonyok, a fekete család, az egészségügy, a média, az oktatás, a szociális programok, vagy a polgárjogi küzdelem eseményei.

Tehát a blog a fekete közösség szellemi-mentális térképének tekinthető, amely egyfelől a fekete közösség életéről, legfontosabb történéseiről ad képet, másfelől az amerikai kül- és belpolitika eseményit mutatja be, a fekete közösség szemszögből.

A blog ezen kívül, ha kifejezetten kampány céllal működtetik, tartalmazhat állásfoglalást is a fekete jelöltekről, vagy adománygyűjtő funkciót is betölthet.

A fekete jelölt sikeres szereplésének a kulcsa a jórészt fehérekéből álló kampánystáb, amelynek tagjai segítenek elkerülni, vagy tompítani a másik jelölt felől érkező negatív, etnikai tartalmú kampányüzeneteket. Részvételük a fehér szavazók bizalmának megnyerésére is szolgál, mintegy azt üzenve, hogy a fekete jelölt számára minden szavazó képvisellete egyaránt fontos, és erre maguk a fehér kampánystáb tagok jelentik a biztosítékot.

A fehér kampánystáb-tagok továbbá lobbiznak az elektori gyűlésen a jelöltéért, véglegesítik a fekete jelöltet támogató politikusok névsorát, és kapcsolatokat építenek a lehetséges fehér támogatói csoportokkal. A kampány során gyakran hívnak meg kampányvacsorákra, közéleti fórumokra, rendezvényekre híres fekete közéleti személyiségeket, akik nyilvános beszédben méltatják a jelölt képességeit, és támogatásukról biztosítják a további politikai céljaiban.

A kampánystábnak viszont ügyelnie kell arra, hogy olyan fekete politikust ne indítsanak, akinek a személye ellentmondásos és nagymértékben megosztja a közvéleményt.

A kampányban a jelölt fekete származásának hangsúlyozása vagy elhallgatása nagymértékben függ a megszólítani kívánt választói csoporttól. A fekete jelölt általában a többségében fehérek által lakott választói körzetekben igyekszik elkerülni a fekete származás hangsúlyozását, vagy a nagyrészt csak a fekete szavazókat érdeklő témákat. Helyette általános témákat hangsúlyoz, úgymint az adózás, a környezetvédelem vagy az oktatás.

A fekete szavazók által lakott körzetben viszont gyakran nagyobb hangsúlyt kap a jelölt fekete származásának említése, a témák közül pedig az *affirmative action* (pozitív diszkrimináció) vagy a szociálpolitika.

A lehetséges kampánytémák között ebben az esetben szerepelhet a polgárjogi küzdelem, a városi problémák is [2].

Viszont a fekete választókat megszólító kampánytémák előfordulásának gyakorisága függ a jelölt és az őt jelölő párt kapcsolatától, a fekete választói csoport társadalmi háttérétől, a támogatótól, a kampány ideológia és szimbolikus üzenetétől.

Mivel a 70-es évek óta megdőlt az egységes fekete választói viselkedés elmélete, ezért a fekete választókat megszólító kampányüzenetek is egyre inkább célcsoportokra fókuszálnak a fekete szavazók között, mintsem hogy az egységesnek gondolt fekete közösség számára kívánjanak politikai üzeneteket célba juttatni.

A fekete szavazótábor fragmentálódásának egyik oka a radikális társadalmi csoportok megjelenése (*Black Panthers, Nation of Islam*), az etnikai kérdés újfajta politikai tematizálása, illetve a vállalati lobbik

növekvő szerepe a kampányok pénzügyi támogatásában.

A lobbicsoportok növekvő befolyására jó példa, hogy a 2002-es választáson a fekete demokrata Cory Booker Newark leendő polgármesterének és Arthur Davis Alabama kongresszusi képviselőjének kampányát a milwaukeei székhelyű (Wisconsin) *Bradley Foundation* támogatta, bár Booker a négy ciklus óta polgármester szintén demokrata Sharpe Jamestől nem tudta átvenni a stafétabotot. Többek között a Milwaukee iskolaprogrammal kapcsolatos politikája miatt, amelynek során megsértették a közoktatás vallási semlegességét és jogtalan állami támogatást szavaztak meg vallási, elsősorban katolikus iskoláknak, amelyek a felvételik során a kisebbségi gyerekek beiratkozásánál külön beiratkozási díjat számítottak fel.

2006-ban, négy évvel később Booker újra indult, és nyert is, többek között azért, mert Sharpe James korrupciós ügybe keveredett, és huszonhét hónap letöltendő börtönbüntetésre ítélte a bíróság.

Booker New York városi övezeteiben nagy média-támogatást kapott a kampánystratégiát kidolgozó tanácsadó *Manhattan Institute*-nak köszönhetően, mely vallási-faji kérdések kampányüzenetekkelé alakításával járult hozzá a jelölt sikeréhez.

Ugyanakkor ellenpélda is akad, a demokrata Arthur Davis Birminghamban (Alabama), egy 62%-ban feketék által lakott városban Earl Hillarddal szemben - az anyagi támogatás ellenére - csak kevés többséggel nyerte meg a választást. Davisnak ez egyébként ez a második megmérettetése volt Hillarddal szemben, mert 2000-ben már alulmaradt vele szemben a *primaryn* [3].

A politikai üzenet-típusoknak három nagy, elkülöníthető csoportja van, amelyekben belül további alcsoportok különíthetőek el :

1) Az első célcsoportot az életkora határozza meg, az hogy az illető feketeként a 20. század melyi korszakában tett szert a legmeghatározóbb élettapasztalatokra.

Vagyis a 2. világháború előtt az NACCP első politikai akciói idején, amikor a Jim Crow rendszer a déli élet minden területét meghatározta, vagy a polgárjogi mozgalom évtizedeiben az 50-es és 60-as években, amelyet Martin Luther King emblematikus figurája és Lyndon Johnson jogi-társadalmi reformjai jellemeznek a legjobban. Esetleg a Reagan korszak neokonzervatív fordulata idején, a 80-as években, amikor a jóléti kiadások csökkentése és a szegények kriminalizálása uralta a politikai közbeszédet. Ezen kívül létezik még az a fiatal generáció, amelyik már a 90-es években nőtt fel, és még nem

rendelkezik kiforrott politikai gondolkodással, világképpel.

2) A második célcsoport a társadalmi helyzet, mely nagyrészt két fő társadalmi rétegre a középosztálybeli és a szegény fekete szavazókra utal. A két csoport vagyoni és képzettségi helyzete következtében eltérő politikai öntudattal rendelkezik, ezért választói mobilizálásuk is különböző módon történik.

A középosztálybeli szavazók kisebb államot, alacsonyabb adókulcsokat és a jóléti kiadások csökkentését szeretnék, míg az alacsonyabb jövedelmű szegényebb szavazók fogékonyabbak a szociális programok kiterjesztésre és a pozitív diszkrimináció fenntartására. A szegényebb szavazók politikai részvétele is alacsonyabb, amelynek hátterében feltehetően az információhoz való hozzáférés korlátozottsága áll, ami megakadályozza a jelöltekről, vagy a kampányról szóló sokrétű információ beszerzését. Ezért az ő mobilizálásukban nagyobb szerepet kap a helyi egyházközség és a vallásos szervezetek.

Ennek egyik módja a *Walk Around Money* stratégia, amikor a fekete közösségi vezetők bérelt járműveken szállítják a szavazókat, a szavazást lebonyolító helyi választási helységig.

3) A harmadik célcsoport a lakóhely, attól függően, hogy az adott fekete választópolgár Északon vagy a tizenhárom déli állam valamelyikében lakik. Ennek megfelelően eltérő múltbéli tapasztalatokkal rendelkeznek a déli vagy északi szavazók, különösen a választási regisztráció és részvétel kérdésében, ugyanúgy, mint a társadalmi diszkrimináció mértékében. A legtöbb déli államban, például Kaliforniában, a helyi egyházközségek jóval nagyobb beágyazottsággal rendelkeznek, mint az északi nagyvárosokban, ezért a republikánus jelöltek is nagyobb arányban tudják megszólítani az ún. morális kérdésekkel [4] a fekete szavazókat.

A médiareprezentáció vizsgálható abban az esetben is, amikor a fekete jelölt fehér vetélytársai akár nyílt, vagy rejtett üzenetek formájában rendszeresen utalnak fekete származására. Például érvelhet úgy a fehér jelölt, hogy a fekete szavazók több szociális juttatásra tartanak igényt, mint a fehérek, elhallgatva azt a tényt, hogy a fekete középosztály többsége a jóléti kiadások csökkentését támogatja.

Főleg az 1980-as évek kampányaiban volt jellemző, hogy a republikánus fehér jelölt - többek között Ronald Reagan is - a jóléti állam szociális juttatásait igénybe vevő szegény, városi gettóknban élő fekete nőket egyszerűen csak *welfare queen*ként [5] említette. A szegénység kapcsán a társadalmi egyenlőtlenség okainak feltárása helyett annak moralizáló megközelítése került előtérbe. Így a szegénység, mint az emberi jellembéli gyengeségek

okaként szerepelt, úgy mint a takarékoság és a tervezés hiánya, a lustaság, az érdektelenség, a felelőtlenség, a szexuális szabadosság és a züllésre való hajlam eredménye.

A fekete jelölt hitelessége oly módon kérdőjelezhető meg, ha a fehér azt állítja róla, hogy a jelölt fekete származásának hangsúlyozásával kívánja elterelni a választók figyelmét azokról a témákról, amelyekben kevés szakmai kompetenciával rendelkezik. A bűnözéssel kapcsolatban a fehér republikánus jelölt hajlamos felnagyítani a feketék által elkövetett bűncselekmények nagyságát, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a rendőrség gyakrabban tartóztat le feketéket, mint fehéreket ugyanazért a bűncselekményért.

A 18 évesnél idősebb fekete férfiak megközelítőleg mintegy negyede tölti szabadságvesztését valamilyen erre kijelölt büntetés-végrehajtási intézetben, a fekete jelöltnak határozott, kemény álláspontot kell képviselnie a közbiztonsággal kapcsolatban, máskülönben a fehér jelölt faji elfogultsággal vádolhatja.

De nemcsak a jelölt fekete identitásával szemben várhatóak ellenséges, rasszista támadások a kampányban, hanem gyakran a jelölt hozzátartozóinak muszlim vagy ázsiai származásával szemben is. George W. Bush 2000-ben a dél-karolinai *primary*n John Mc Cain politikai hitelességét, amerikai hazafiságát kérdőjelezte meg, amikor nyilvánosság elé tárta az a tényt, hogy Mc Cain a nevelt lányát Bangladesből fogadta örökbe [6].

Mind az elnökválasztási, mind a szenátusi választási kampány során kitüntetett, szimbolikus szerepe van annak a földrajzi területnek, ahol a jelölt megkezdte a kampányát. Különösen akkor, ha fekete témára vagy a polgárjogi küzdelemre kíván utalni, mert ez a választóknak szóló üzenet kifejezi a jelölt viszonyulását a témához, és ezzel a kampány további hangvételt is meghatározza. Érvelésünk alátámasztására - melyek a szimbolikus politika és a politikai kommunikáció témájához sorolhatók - két elnökválasztási kampányt és egy helyi ügyet fogunk röviden ismertetni.

A. Ronald Reagan déli kampánya.

Ronald Reagan (1911-2004) déli kampánykörútját 1980 augusztusában, Philadelphiában (Mississippi) [7] kezdte meg, ahol beszédet is mondott. Reagan beszédében a politikai szabadság és a Dél kapcsán kijelentette, hogy hisz az államok törvényében. Ennek természetesen önmagában semmilyen burkolt rasszista üzenete nincs, ám ha felfejtjük az „államok törvénye” kifejezést, akkor előbukkan a valódi tartalom. Mississippi államban, 1964-ben a *Freedom Summer* nevű polgárjogi kezdeményezés

kapcsán három polgárjogi aktivistát [8] lőttek le ismeretlen tettesek.

A gyilkosságot a korabeli nyomozás szerint önbíráskodásból a déli rasszista fehérek követhették el, az állam törvényére hivatkozó felhatalmazással. Vagyis egy olyan jogszokás szerint, amely a feketét alacsonyabb rendűnek tartotta a fehéréknél, és aki ezt a társadalmi konszenzust megkérdőjelezte, azt akár meg is lehet ölni. Tehát Reagan nem ítélte el a gyilkosokat, nem nyilvánított részvétet sem, hanem a déli, fehér konzervatív szavazóknak üzent, hogy megérti érzéseiket, hisz a helyi rendben és a helyi hagyományokban, még akkor is, ha azok törvényellenesek is. Ezzel mintegy legitimálta az önbíráskodást. A gesztus azt is tartalmazta, hogy a gyilkosoknak igazuk volt, megvédték az „államok törvényére” épülő déli hatalmi struktúrát.

Mindennek szimbolikus üzenete volt a fekete szavazók felé is. Mississippi az egyik legtöbb fekete lakossal rendelkező állam, a polgárjogi küzdelem egyik alapkövetelése, az iskolai szegregáció felszámolása csak a 70-es évek közepére fejeződött be, amit az államok törvénye - szembemelve a Legfelsőbb Bíróság döntésével - amíg csak lehetett elodázott. Az « államok törvénye » nemcsak a helyi fehér faji fennsőbbrendűséget hirdeti, hanem az 50-es évekig teret adott az önbíráskodás, a lincselés gyakorlatának is.

Regan beszéde heves sajtópolémiát váltott ki és több újságíró [9] rasszizmussal vádolta meg. Párhuzamot vontak kampánya és Richard Nixon 1960-70-es években alkalmazott déli stratégiájával. Mindkét esetben főleg a déli fundamentalista keresztény fehér szavazókat kívánták megszólítani. Más szerzők [10] szerencsétlen beszédnek tartják Reagan beszédét és úgy érvelnek, hogy az inkább az államok nagyobb gazdasági és cselekvési szabadságára vonatkozik, melyek az amerikai gazdasági válságból való kilábalás motorjai lehetnek. Azonban a társadalmi és földrajzi környezetet, valamint Reagan későbbi megnyilatkozásait figyelembe véve úgy ítéljük meg, hogy Reagan beszéde burkolt rasszista üzenetet fogalmazott meg.

Reagan az 1984-es kampányban is tett rasszistának minősíthető kijelentéseket [11], többek között akkor, amikor ellenfele a fekete Jesse Jackson kapcsán megjegyezte, hogy a média bánhatott volna vele keményebben is. Ami annyit tesz, hogy vele szemben a médiának jobban középpontba kellett volna állítani Jackson politikusi hibáit és emberi gyengéit, azzal a céllal, hogy burkolt módon a fehér szavazók rasszista attitűdjeire hassanak vele.

B. A dél-karolinai zászló-ügy.

A fehér és fekete törvényhozók közötti nézeteltérés, sőt összecsapás egyik színtere a szimbolikus politika, amely nem csak a választási kampányban, hanem helyi, állami ügyekben is megnyilvánulhat. Dél-Karolinában a helyi parlament tetején elhelyezett állami zászló [12] kapcsán kezdődtek nézeteltérések a helyi fekete és fehér lakosok között. A zászló szimbolikájához való viszonyulás két fajta, egymással teljesen ellentétesen megélt történelmi tapasztalatot is jelentett.

A feketék szerint a zászló a fehér faji fennsőbbrendűséget, a déli hagyományokat, és az Unióba való belépéssel szembeni ellenállást testesítette meg, míg fehér védelmezői szerint az állam történelmi öröksége, a kaliforniai politikai kultúra része és nem a gyűlöletet jelképezi. A zászló tulajdonképpen csak 1962-ben került az épületre. Talán nem véletlenül akkor, mert erre az időszakra esett Délen a polgárjogi mozgalom szervezte tiltakozások csúcspontja is. Az NAACP 1999-ben mindent elkövetett, hogy a zászlót eltávolítsák az állami törvényhozás épületének tetejéről. Bojkottot szerveztek Dél-Karolina ellen, amely elsősorban a turizmusban érezte a hatását, és több millió dolláros bevételkiesést okozott az államnak.

A kompromisszumkész kormányzó, a demokrata Jim Hodges, 2000 májusában egy olyan törvényjavaslatot terjesztett elő, amely a zászló eltávolítását fogalmazta meg, de engedélyezett volna egy kisebb méretű zászlót, mely a konföderációs katonák emlékművének közelében, pontosabban azzal szemben lett volna elhelyezve. A javaslat az NAACP tiltakozásán bukott meg: További bojkottot helyeztek kilátásba, és az NAACP elnöke - a kongresszusi képviselő Kweisi Mfume - megfedte a harminchárom állami tisztségviselőből azt a tízet, akik igennel szavaztak Hodges javaslatára.

A politikai környezet változását jól jellemzi, hogy pár hónappal korábban, hosszas jogi huzavona után, a kormányzó állami ünneppé nyilvánította Martin Luther King születésnapját, bár ezzel együtt létrehozta a Konföderációs Emléknapot is. A döntéssel kompromisszum született, és a kormányzó egyaránt kedvezni akart a fehér fundamentalista és a fekete szavazóknak is.

C. Barack Obama springfieldi beszéde.

Barack Obama 2007. február 10-én Springfieldben (Illinois) az *Old State Capitol*-nál, a törvényhozás épülete előtt mondta el elnökválasztási nyitó kampánybeszédét [13]. Pont ugyanazon a helyen, ahol Abraham Lincoln 1858-ban *Divided House* címmel a rabszolgaság intézménye ellen szólalt fel.

Obama a két esemény között párhuzamot vonva arra hívta fel a figyelmet, hogy az amerikai nemzet történelmi változás, egy új korszak előtt áll, amely csak úgy valósítható meg, hogy ha az amerikai társadalom tagjai összefognak.

Egyben bejelentette, hogy az ehhez szükséges változás eléréséhez jelöltként kíván indulni a Demokrata Párt elnökjelölő gyűlésén. Vagyis azt is kifejezte a helyválasztással, hogy annak az elnöknek a hivatalára kíván pályázni, aki a rabszolgaság intézményét felszámolta. A történelmi folyamat attól válik teljesség, hogy ő, mint fekete elnökjelölt, egy olyan helyen jelenti ezt be, ahol elődje elkezdte a feketék állampolgári egyenjogúságához, szabadságához vezető utat építeni. Ezáltal a nagy politikai előddel történelmi kapcsolatot teremtett, mert Lincoln nélkül feketeként ő sem indulhatna az Amerikai Egyesült Államok elnöki címéért.

Obama beszédében utalt rá, hogy választási kampányát inkább mozgalomnak szánja, és véget kíván vetni a Bush korszak megosztó politikájának, benne Amerika a kék-piros államokra [14] való felosztásának. Ebben az esetben a felosztás szellemi megosztottságot, szembenállást is jelent, és Obama politikája pont ennek kívánt véget vetni a nemzeti egység megteremtésével.

(2011.12. 20.)

További részek :

1. A mai fekete identitás az USA-ban
2. Az amerikai fekete politikai kultúra
3. Pillanatkép a mai amerikai fekete társadalomról
5. Az egyház, mint az amerikai fekete közösség méhe
6. Harmadik pártiság egyenlő fekete párt?
7. A Jim Crow rendszer kialakulása Délen
8. Az NAACP létrejöttétől Franklin D. Roosevelt elnökválasztási kampányáig
9. Henry Truman elnökségétől a *Voting Rights Act* törvénybe iktatásáig
10. Az 1960-as amerikai elnökválasztási kampány és az Afrika-kérdés
11. A *Voting Rights Act* megszületésétől a Ronald Reagan-i neokonzervatív fordulatig
12. Jesse Jackson Szivárvány Koalíciójától Barack Obama elnökválasztási kampányáig
13. Jesse Jackson 1984-es elnökválasztási kampánya
14. George W. Bush, az « együttérző konzervatív », a republikánusok és a fekete közösség
15. Barack Husszein Obama 2008-as elnökválasztási kampánya
16. Hillary Rodham Clinton 2008-as elnökválasztási kampánya
- 17, *Affirmative Action*: A pozitív diszkrimináció elmélete és gyakorlata az USA-ban

[1] Pole, Antoinette : « Black Bloggers and the Blogosphere. » Hyderabad India, The Second International Conference on Technology, Knowledge & Society. 12-15, December 2005, pp. 1-21. (p. 6.)

[2] A városi problémák közé tartozik a bűnözés, a drogok, a munkanélküliség és a leromlott állagú épületek.

[3] Más néven *primary election*, politikai szervezet, amelyben egy bírálóbizottság tagjai a választás előtt kiválasztják a választásokon induló jelölteket. Az USA-ban a pártok után elnevezve, (Demokrata / Republikánus). A kormányzat bonyolítja le a pártok nevében. Mivel a jelölésért a politikai szervezetek felelősek, ezért ez a választópolgárok kizárásával történik. A többi országban a *primary* elnevezése lehet *caucus*, jelölő gyűlés vagy konvenció. A jelölőgyűlés lehet zárt - ahol csak regisztrált párttagok szavazhatnak - vagy félig zárt, ahol független küldöttek is szavazhatnak. Államonként eltérő, hogy csak a szavazófülkében, vagy nyíltan is kifejezhetik a párt-szimpatíájukat a szavazók. Az *Election Day* (Választás Napja) az első novemberi hétfőt követő kedd, vagyis legkorábbi időpontja november 2, legkésőbbi pedig november 8. A választás nyílt, azaz nem szükséges regisztráció, bármelyik párt jelöltjére szavazhat a voksoló párt-szimpatíájától függetlenül. A félig nyitott rendszer esetében a szavazás előtt egy választási bizottság előtt nyíltan szükséges megnevezni a támogatni kívánt pártot és jelöltet. Ezen kívül létezik még a *run off*, amikor a két legesélyesebb jelöltre lehet szavazni, függetlenül a pártkötődéstől. http://en.wikipedia.org/wiki/Primary_election (Letöltve: 2010 júl. 28.)

[4] Ide tartozik például az euthanázia, a halálbüntetés, az abortusz jogok, a szexuális felvilágosítás a középiskolában, a meleg jogok, benne kiemelten a házasság kérdése.

[5] *Welfare Queen* : Erősen pejoratív jellegű kifejezés, amely szó szerinti fordításban jóléti királynőt jelent. Átvitt értelemben szociális juttatásokból élő, sok gyerekes elsősorban fekete nő.

[6] "What Bush did to McCain in the 2000 S. C. primary" http://www.bartcopnation.com/dc/dcboard.php?forum=8&topic_id=522&az=show_topic (Letöltve: 2010 május 10)

[7] « Reagan's Race Legacy », *The Washington Post*. June 14, 2004. Retrieved May 24, 2010.

[8] Andrew Goodmant, Michael Schwernert, James Chaneyt

[9] Bob Herbert: Righting Regan's Wrongs <http://www.nytimes.com/2007/11/13/opinion/13herbert.html> (Letöltve: 2010 júl. 10.)

[10] Steven Hayward: Reagan, Lott, and Race Baiting <http://old.nationalreview.com/comment/comment-hayward121902.asp> (Letöltve: 2010 júl. 10.)

[11] Marable, Manning: Black American Politics: From The Washington Marches to Jesse Jackson, London, Verso, 1985, p. 280.

[12] Borgna Brunner: South Carolina's Confederate Flag Comes Down, <http://www.infoplease.com/spot/confederate4.html>, (Letöltve: 2010 júl. 2.)

[13] Obama Speech For President Springfield <http://obamaspeeches.com/099-Announcement-For-President-Springfield-Illinois-Obama-Speech.htm> (Letöltve: 2009 szept. 10.)

[14] A kék-piros állam felosztás eredete a 2000-es választásokig vezethető vissza, amikor a Washington Post szerint Tim Russert televíziós újságíró választási eredmények közlése közben kék államoknak nevezte azokat az államokat, amelyek lakói a Demokrata Pártra szavaztak és pirosnak azokat, amelyek választópolgárai a Republikánus Pártra szavaztak. Igaz, már korábban is használtak eltérő színábrázolást a választások során az eredmények ábrázolására a különböző államokkal kapcsolatban a médiában, de az tekinthető az első hivatalos elnevezésnek. Az európai politika kultúrában megszokott színezés figyelhető meg itt, hiszen az európai gyakorlat pirossal ábrázolja a baloldali és a liberális pártokat, míg késsel a konzervatív pártokat. « The Red and Blue State Phenomenon », *The Political Game*, January 13, 2005, <http://politicalgame.blogspot.com/2005/01/red-and-blue-state-phenomenon.html>

Képek forrása :

Címoldal - <http://preaprez.wordpress.com/>

7. old. - <http://www.islandmix.com>

Jegyzetek

Schlenker Ádám

- az ELTE Társadalomtudományi Karán tanult politológia és kulturális antropológia szakon, szakdolgozatát az amerikai fekete politikai kultúráról és a mai férfi testképről írta.

- kutatási területei az európai összehasonlító politika, az USA kül- és belpolitikája, a közpolitika és az esélyegyenlőség.

Schlenker.Adam(kukac)gmail(pont)com

Europa Varietas Intézet

1135 Budapest, Szent László út 15. 5. em. 8.
<http://www.europavarietas.org>
info(kukac)europavarietas(pont)org

© Schlenker Ádám
© 2011 Europa Varietas Alapítvány